

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 18 SETEMBRE 1915

Núm. 38

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓN DE LA MEDICINA

VII

En nombre del buen ejercicio de la Medicina ó sea el que se practica honradamente, decentemente, dignamente, he querido protestar contra los muchos abusos cometidos en ciertas clases de operaciones, á fin de que la profesión médica no resulte manchada por las indignidades de quien la ejerce sin freno moral de ninguna clase, haciendo de ella una infamiosa explotación.

He hablado ya de operaciones simplemente innecesarias, de otras con supuesta acciones curativas, de otras simuladas, indicando abusos que á mansalva se cometen, y que no son siquiera sospechados, por los que juzgan los hechos superficialmente y ateniéndose á las apariencias. He de indicar todavía abusos mucho más graves y procuraré concretarlos hasta donde me permita el deber del secreto profesional, al qual no quiero faltar. Como la gravedad de los hechos que he de indicar es tan extraordinaria que llega al límite máximo y es muy posible que hubiera quien dudara de la exactitud en los conceptos que han de resultar, me concretaré por hoy á esta simple indicación, y solo me ocuparé de los abusos cometidos en las operaciones de las clases ya indicadas, porque son los más atenuados, los más disculpables, y nos servirán de introducción, para tratar después de otros, sin atenuación posible, sin disculpa de ningún género.

Ya hemos indicado como se imbuía á la enferma y alguna que otra vez al enfermo la idea de la operación, procurando infiltrar en su ánimo ciertos conceptos encaminados a conseguir la operación, que es lo que en realidad se busca en primer lugar, tratándose de negocio operatorio, de operaciones de explotación.

Para evitar contraítempos se acostumbra en tales casos, dar á estas operaciones, el carácter de urgencia, suponiendo que á última hora ha surgido alguna cosa extraordinaria, que de momento se presenta una gran necesidad, y que se trata de una situación, que no da lugar a treguas ni aplazamientos de ninguna clase, sobre todo.... *si se tienen preparados los elementos necesarios para poder intervenir.* Así es, que todos los casos de esta índole suelen tener a última hora un gran carácter de

urgencia. Este carácter da lugar a cierto azaramiento en la enferma y hasta en la familia, produciendo en su estado de ánimo un anonadamiento que favorece extraordinariamente el desarrollo del plan trazado por el explotador, de cuya moralidad la familia no sospecha.

Como esta clase de operaciones no suelen ser de gravedad, especialmente si pertenecen al grupo de las simuladas, se garantiza el éxito operatorio, es decir, la vida de la enferma, y pronunciando con buena entonación y firmeza las frases «no hay que temer» «respondo del éxito» se acallan las zozobras de los que pudieran haber permanecido indecisos y se atajan las ideas de los que acaso pudieran intentar evitarla.

Me he enterado de algun caso en que el inductor a la operación ha pretendido hacer alarde de una gran probidad, indicando con persuasiva y seductora palabra, que no tenía particularmente interés alguno en la operación, y que solo obraba impulsado por los caritativos sentimientos que albergaba en su pecho, mirando por la conveniencia de la operada y de su familia. En tal caso, se comprende perfectamente, que la familia apesadumbrada por la desgracia en que cree hallarse, azarada por los preparativos que hay que disponer, y conmovida por las halagadoras manifestaciones de probidad y las protestas de caritativos impulsos, se comprende repito, que transija y acalle toda sospecha.

¿Quien va a pensar en tales circunstancias y después de estas explicaciones, que pueda tratarse de una explotación? ¿Quien va a creer en tal caso, que aquella sentimental parola, tenga realmente un valor efectivo, una determinada retribución, un equivalente monetario, justipreciable, según convenio establecido, en un 40 o 50 por ciento del total de los honorarios percibidos por el operador?

Para un médico, que prescinda de toda moralidad, que se presente con arrogancia ante el vulgo, que sepa seducirle, y que sea suficientemente desahogado, puede resultar un negocio redondo; puede adquirir fama de buen intervencionista y ser muy solicitado; puede acreditarse como caritativo, hasta el punto de ser considerado, entre el vulgo, como amparo de la clase menesterosa; y puede cobrar silenciosamente varios miles de pesetas anuales, como gratifica-

ción al mérito de su seductora fraseología, tan apta para reclutar operables.

El vulgo tiene ojos y no ve; tiene oídos y no oye.

Sebastián Amengual.

(Continuará)

A la Mare de Deu de Sant Salvador

A D. Andreu Noguera.

I.

Ja som a dalt! En nom de Nostra Dona!
Preint les ales d'un devot rosari
ha estat un alzar-Deu la romeria
p'el delitós camí florit de *Salves*.
Sentiu l'olor de ma llongera roba?
fregant-la el m'han deixat amb anyorança
la mata fresca i l'herba-sana borda,
el romaní, l'estepa i la vidauba.
Oh! venc humit de poesia i boira,
del cant etern dels pins ungida l'ànima,
ple de visió, i escarrinxat de veres
de carts i d'argelagues.

II.

Colrat de vostra morenor de xeixa,
el Fruit beneit que duís, i què m'encanta!
Pa de congret, de coca de les festes....
què dic? oh! Pa que immortalisa els àngels!
Jo bes humil l'antiga gonelleta
que l'illa us ha brodada de besades.
Venc de molt lluny i no m'entornaria,
ma Mare, ho dic de cor, ma dolça Mare!
Dins la foscor del món aquí enlluerna
el dia de la gracia i benhaurança;
dins la suprema soledat d'ermita
hi sent batecs de patria!

III.

I com vos plau la dolça salmodia
dels ermitans lleials que aquí vos guarden!
Viuràn encara els vells Sants Paus i Antonis,
que sols el pa del corp-asceta tasten?
Seràn els que conversen amb les feres
que, reverentes, llepen llurs petjades?
Vellts, barba-gelada, tremolosos,
vida d'amor i de temor debanen...
Baix de l'aspror d'estora de ses vestes
floreix el lliri delicat de s'ànima,
baix de la cendra de ses carns aixutes
s'hi colguen rossos àngels!

IV.

He vista l'amplitut de vostro reïne,
quant degotant, de l'aigua endormissada,

sortia el sol. Vostro castell llua
la morenora de mil assolades.
La blanca Felanitx als peus somreia;
vel·lava Santueri, el vell niu d'aguiles,
i un rosségai de pobles i alqueríes
ensensava el perfum de ses anyades.
Llavò us he vista a Vos que beneieu,
dreta, amb el Nin, dalt la cucuia santa,
trempan el ritme de la mar vaivera,
i el ritme de la plana.

V.

Es hora de baixar, ma Mare tendra!
Què heu degotat de pler dins la meua ànima!
Endarrerit vos deix, ai! *A re-veure!*
Per que retorni dirigiu mes passes.
Per breus moments he estat company indigne
dels ermitans senzills... i és arribada
l'húmil refacció, festí d'asceta,
de negre pa, d'olives i formatge.
A un cap de taula de la cuina fresca,
amb l'escudella gran vui beure l'aigua,
i a pler baixant farem les adreteres,
rossinyolant la *Salve*.

A. Caimari i Noguera

ARTICLES D'EN CAMBÓ

La tongada d'articles que publica da-
munt *La Veu de Catalunya* D. Francesc
Cambó han moguda l'opinió d'Espanya i
se fan cada dia més interessants i són objec-
te de l'atenció de la Premsa que los repro-
duex i comenta, cada qual segons la seva
tendència. Mes la Premsa catalana sense
excepció de partit i no poca de Províncies
s'és posada al costat del Leader del regio-
nalisme de Catalunya.

Noltros no'm farem comentaris; pero per
satisfer els desigs d'alguns amics, que
també són els nostros, les anirem copiant
o extractant d'alt les columnes de la *VEU*,
ara que tendrem més lloc per trobar conve-
nient minvar la campanya moralisadora
que havíem empresa.

CONTESTANT A D. GABRIEL MAURA

I

L'ESTAT ACTUAL DE LA
CONCIENCIA CATALANA

L'article de don Gabriel Maura «El error
del Catalanismo», que dies enrera va pu-
blicar LA VEU DE CATALUNYA, és dels
que conviden a la controvèrsia. Està hon-
radament pensat i sincerament escrit. Ex-
posa, afirmacions i punts de vista que més
d'una vegada he discutit personalment
amb el comte de la Mortera, sense que,
ni ell m'arribés a convèncer a mi, ni jo tin-
gués la fortuna de convèncer'l a ell.

Conformes en l'apreciació de la trista
realitat actual de la vida pública espanyola,
divergim fonament a l'apreciar-ne les cau-
ses i determinar-ne les responsabilitats. Pel
comte de la Mortera la major part de la cul-
pa correspon a l'actuació regionalista (lo
que ell en diu la «dreta de la Solidaritat»);
en canvi, a mon entendre, bona part de la
culpa correspon al Maurisme. I no obstant
aquesta fonamental contraposició de crite-

ri, D. Gabriel Maura parla amb simpatia i
fa tots els honors i justícies al regionalisme,
i jo, al parlar, ara i sempre, dels diferents
factores que actuen en la política general
espanyola, no puc menys de fer justícia a
les qualitats eminentes i a la honrada i nobi-
líssima significació que dintre la política es-
panyola ha tingut sempre D. Antoni Maura.

Mes, abans d'entrar en l'examen de les
causes i responsabilitats de la actual situa-
ció de la política espanyola, i d'esbrinar si
el catalanisme, i especialment, els regiona-
listes, son culpables de l'«error» que ens
atribueix el comte de la Mortera, començaré
per fer-me càrrec d'una afirmació preciosa
amb el qual comença l'article de D. Gab-
riel Maura, situant de modo precís l'estat
actual de la consciencia catalana.

Aquesta afirmació val un article i molts
d'articles; amb l'acert de formular-la, de-
muestra el comte de la Mortera que la seva
afició a investigar realitats passades de la
vida pública espanyola no el priva—com
tan sovint ocorre als aficionats als estudis
històrics—de saber veure les realitats pre-
sents. Diu el comte de la Mortera: «Quienes
cuidamos de seguir atentamente en la pre-
nsa regional las palpitaciones del espíritu
catalán, creemos advertir que és ahora me-
nos ingénuo la indignación, y es, en cam-
bio, mayor y más sincero el desdén al Po-
der Central.»

¡I que n'és de veritat aquesta afirmació
del comte de la Mortera!

De l'any 1901 a l'any 1907, des del movi-
ment que portà el doctor Robert a les Corts,
fins aquell altre que portà el triomf apoteò-
sic de la Solidaritat Catalana, lo que ca-
racteritzava el sentiment de Catalunya, era
una santa, una violenta indignació. Mes,
era una indignació prenyada de fe: per axò
era fan viva i tan sincera; per això, fins en
mig de les majors estridencies, el movi-
ment català era fonament espanyolista;
era l'única concreció seriament afirmativa
d'aquell desig de renovació que semblà
sentir-se a Espanya ran dels desastres de
l'any 98.

Avui, és cert, absolutament cert, lo que
diu el comte de la Mortera: la indignació
de Catalunya és menys ingenua; hem de
fer un esforç per a sentir-la i expressar-la.
Però, en canvi, el desdeny al Poder Cen-
tral, a la ineptia del Poder Central, ves-
sa en tots els cors catalans, produint
una impressió d'amargura i desencant. Es
per això que avui, el moviment català—
¿perquè no dir-ho?—és fonament separa-
tista. I, a l'estampar aquesta paraula, no
penso jo en el concepte pintorescament gro-
tesc amb que periodistes i polítics havien
volgut pintar el separatisme: Segadors;
falç enlaire; violencies, revoltes i degolli-
nes. Tot això, és literatura... i baixa litera-
tura. El separatisme greu—el separatisme
actual dels catalans!—és aquell sentiment
de distanciació, d'allunyament, que d'una
manera suau i persistent va penetrant an
els nostros cors, al veure com quasi tots
els espanyols no catalans s'avenen tran-
quil·lament a estar representats i regits per

un poder públic superposat a la vida nacio-
nal i que és síntesi completa de totes les
ineptituds i de totes les inconciencies.

A l'esclatar la guerra europea, ja feia
temps que el divorci entre la opinió catala-
na i el Poder Central, per causes que ana-
litzarem després seguint l'examen que'n fa
el comte de la Mortera, tenia més de menys-
preu que d'indignació. Però, al sentir-se a
Espanya les primeres repercussions del
gran conflicte, es redressà un cop més en
nosaltres la fe en Espanya, el desig de sal-
var-la, d'enfortir-la, de fer-la gran.

Tingué la il·lusió Catalunya de que era
arribada l'hora decisiva per al pervindre
d'Espanya, en que era precisa una compe-
netració entre els ciutadans i els poders pú-
blics, entre la Nació i l'Estat, i tingué l'es-
perança de que el poder públic, per propi
impuls o empès per l'opinió, es llençaria a
realitzar una obra redemptora... ¡I Catalu-
nya volgué iniciar-la!

Catalunya es dirigí al Govern... i el Go-
vern no l'escoltà i rebé les seves patriòti-
ques exhortacions, com se reb l'impertinent
que ve a pertorbar-nos les placèvoles deli-
cies d'una pererosa migdiada. I es dirigí al
Rei... i de la seva gestió prop de la Corona
no en veié altre resultat que la informació
que en publicaren els diaris. I s'obrí el Par-
lament, i allí, davant la representació legal
de la Nació, els parlamentaris catalans
plantejaren el problema de la restauració
de les forces econòmiques d'Espanya. I els
representants de les altres regions espa-
nyoles, de les regions espanyoles que pa-
tien del conflicte molt més que Catalunya,
que poden aprofitar-se, d'un enfortiment
econòmic d'Espanya tant i més que Cata-
lunya, que, si no es prepara Espanya pel re-
truc que vindrà al fer-se la pau, sofriran
molt més que Catalunya, salvant excep-
cions raríssimes ens varen escoliar com qui
sent ploure.

Jo ja sé que, ni el Govern, ni el Parla-
ment, ni els partits polítics, poden atribuir-
se la plena representació de la opinió espa-
nyola. Mes ¿no hi ha dret a pensar que
aquesta opinió espanyola no existeix, al
veure com no és decideix a manifestar-se,
ni en aquests moments suprems que una
conflagració sens precedents està capgi-
rant el món enter?

Un dels actuals ministres me deia un
dia, ja tancades les Corts, aquestes para-
les: «Des que esclatà el conflicte europeu,
sols de Catalunya ens han vingut iniciati-
ves, propostes de reformes, peticions de ca-
ràcter general, expressions de desigs i d'es-
perances; el restant d'Espanya, com si
visqués fóra del món, no ens ha dit res: ha
esperat que una petició de Catalunya me-
reixés l'atenció, el simple estudi del Govern,
per demanar la paraula en contra i exigir-
nos que no féssim res...» I el Govern ha
acabat per sumar-se a la Espanya que sem-
bla viure fóra del món, a la que res desitja
ni espera, a la que's limita a protestar, sen-
se discutirles ni presentar-ne d'altres, contra
totes les solucions que formula Catalunya
per salvar Espanya.

Quan els representats dels partits polítics i de les corporacions econòmiques de Catalunya iniciaren la campanya de les Zones Neutrals, es va produir un fet tristament descortès. Els representants de la indústria i del comerç d'una gran ciutat del Sur d'Espanya, homes de gran prestigi personal, d'innegable força social, es dirigiren als representants de Catalunya expressant-los la seva conformitat amb la petició de les Zones Neutrals: veien en elles l'engrandiment de la seva ciutat i volien ajuntar la seva veu i el seu esforç a la veu i a l'esforç de Barcelona... Als dos dies visitaren de nou als representants de Catalunya per dir-los que no comptessin amb ells; que les seves conviccions no havien canviat... però que el cacic polític de la gran ciutat andalusa els havia dit que no convenia que sumessin el seu esforç a l'esforç de Catalunya. ¡I ells no es sentien amb forces per desatendre les ordres del cacic que els impedia sumar-se a una acció que ells estimaven salvadora per la seva ciutat i per als interessos econòmics que representaven!

¡Aquesta és la situació de quasi tota Espanya. Els gremis polítics no són Espanya, no són la opinió espanyola, però la immensa majoria d'Espanya no sent desigs o no se sent amb forces per amancipar-se dels gremis polítics.

I entre la Espanya que un segle enrera s'identificava amb el poder al crit abjecte de «Vivan las caenas!» i la Espanya actual que, o no sent cap desig de salvar-se o, si el sent, no té el valor d'expressarlo, me sembla difícil decidir si és l'Espanya d'avui o la d'un segle enrera, la que marca un major grau vilipendi.

Per això, davant del fet d'un Govern que no governa, d'un Parlament que es resigna a no actuar, d'una opinió espanyola que no existeix o no es manifesta, Catalunya es concentra en ella mateixa i busca en el seu propi esforç el camí de redempció.

Per això, en l'actiu de Catalunya enfront del Poder Central, el menyspreu ha succeït a la indignació. I el menyspreu, que vol dir desencant i renúncia, és molt més greu que no pas la indignació per virulentes que siguin les formes que prengui, perquè en els fons de tota indignació batega sempre una esperança i és moltes voltes el pròleg d'una fecunda conciliació.

Francesc CAMBÓ.

EL CAS DE UNA VINYA

Llegim en *La Conca* de Montblanc:

S'ha parlat d'un altre cas de vinyes que han conservat el fruit i van sanes; però per ara, les que hem vistes, deixen molt que desitjar no tenint tot lo més un 15 o 20 per cent de fruit i llur pampolada un xic rustida.

Mes, ara fa pocs dies, s'ha assegurat insistentment, que a Arbeca, banda d'Urgell, hi ha una vinya amb tots els raïms i absolutament sana.

Uns amics nostres, D. Joan Serret i don

Andreu Farriol, l'altra setmana hi van anar per a cerciorar-se del fet i saber el tractament de que va ser objecte l'esmentada vinya per a combatre el mildiu.

En realitat, al dir dels nostres amics, la vinya d'Arbeca es esplèndida; verda i ufana i amb tots els raïms virolats ja. Diu que fa un goig que enamora.

¿Qué s'hi ha fet en aquesta vinya? Veus-aquí lo interessant.

Cal dir, en primer, lloc, qu'el seu propietari es un pagès que s'ha estat 3 anys a la Catalunya francesa, a Sant Llorens de Salanca, treballant en una propietat de Mr. Parés, intel·ligent i hàbil viticultor, que cuida i treballa amb gran amor i estudi els seus immensos vinyars.

Allí, el nostre propietari d'Arbeca, va aprendre el tractament de la vinya.

El tractament que ell, doncs, ha donat a la seva vinya, es el següent.

Al tenir els brots dels ceps mitj pam escàs, els hi va dar una ensofrada lleugera, però ben repafida.

Al anar a florir els raïms, ensulfatà la vinya, en especialitat els raïms i fent anar el pulveritzador al voltant i dins del cep, amb ondulacions de mà, com si rubriqués.

En aquell temps, la brosta de les vinyes es petita, i amb facilitat el raïms queden ben ensulfatats i els pàmpols també, fins en la part de sota, que es, com digué el senyor Valls en la conferència de Casa la Vila, fa poc, ont la llevor del mildiu ataca amb força i eficacia.

Mes tart, al acabar de florir, tornà a ensulfatar la vinya, amb la mateixa forma que l'anterior ensulfatada.

I no'n donà cap més, fins ara fa tres setmanes, per a salvar la brosta darrera dels caps dels serments.

Aquest es, en poques paraules, el tractament que donà el viticultor d'Arbeca a la seva vinya, avui exuberant i carregada de raïms.

Ens crida poderosament, sobre lo dit, la forma de ensulfatar, que de cap manera convé que sigui superficial, sino detinguda, espargint ben bé el coure per tot el cep, principalment als raïms al dessota de les fulles, qual operació, repetim, mai es pot fer millor que quan les brostes tenen 1 i 2 i 3 pams.

Diu que el viticultor d'Arbeca contà la següent anècdota: Al ensulfatar per primera vegada, el veí de la propietat del costat li digué si ho feu tan detingudament, fareu molt poca via. A lo que hi costestà: Al veremar, potser vos anireu molt depressa i jo molt poc a poc: I exacte: el viticultor veí no hi té cap raïm, ni en prou feines pàmpols.

¿Volem dir amb lo relatat que si tots els viticultors ho haguessin fet com el d'Arbeca, un any de tantíssimes humitats com el d'enguany tindrien les vinyes salvades? No, no'ns atrevim pas a afirmar-ho: han estat massa persistents les pluges. Però si qu'en treiem el convenient, ratificat per l'experiència d'altres viticultors, que cal ensulfatar aviat i amb pausa per a deixar els raïms i els pàmpols, els raïms particularment, ben defensats per les sals de coure.

ECOS DE CA-NOSTRA

UNA FESTA I UNA BENDICIÓ

Al oratori del convent de la sagrada Família de les Filles de la Misericòrdia d'aquesta Ciutat, s'acaba de fer una important millora que embellirà aquell recinte sagrat.

An els costats del presbiteri s'han col·locat dos retaules nous en les estatués del Arcàngel San Gabriel i de la Beata Catalina Tomás.

A dins les arcades laterals de vora al presbiteri s'han posat altres retaules d'artística factura. Un té una pintura de l'aparició de Jesucrist i la seva Santíssima Mare al Patriarca S. Francesc, concedint-li el Jubileu de la Porciuncula. S'altra, la pintura de la aparició del Minyonet Jesús a Sant Antoni de Padua.

Les pintures son copies del immortal Murillo, que ha sabut interpretar magníficament el pintor d'aquesta localitat D. Bartomeu Payeras, que una vegada mes ha demostrat la seva pericia en l'art de les semblances.

Ahir se fe la bendició d'aquestes imatges amb ocasió de celebrar en aquell oratori la festa de la impressió de les Llagues de Sant Francesc.

Foren Padrins de la Beata Catalina Tomás: D. Jaume Enseñat i Alonso i D.ª Juan' Aina Ramis i Alzina.

Del reraule de la Aparició a San Francesc: D. Pere Balle i Grau i D.ª Antonia Siquier i Verd.

Del de Sant Antoni: D. Gabriel Salas Ferrer i D.ª Maria Salas Ramis.

La festa resultà molt solemne i esplendorosa en tots els actes, prenguent el poble i les nines de les costures part en so cant i oficià el Sr. Ecònom D. Miguel Llinás.

El M. I. Mn. Mateu Garau, Canonge Penitencier, e-hi fé un sermó admirable, com ell sab fer-ho, que dexà embabeit el selecte auditori. Digué que la estatua, retaules i pintures que s'havien beneïdes se havia fet d'una dexta de D.ª Margalida Bennassar de C'an Vich.

Les religioses d'aquesta Comunitat no heu porien amagar, estaven totes satisfetes i gojoses per aquell lluïment, an ne qui donam l'enhonor per les joies en que han enriquit el seu oratori i la pietat i esplendor que han sabut imprimir a la seva festa.

¡Artríticos! Todas las molestias de la gota, reuma, arenillas, mal de piedra, cólicos nefríticos, neuralgias, etc., desaparecen con el uso de la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

VISITES.—Dijous vengué a Inca el nou Fiscal de S. M. que'l dia abans era arribat a Mallorca, D. Rafael Molina Fernandez per enterar-se de les sabudes causes d'Inca i de Seuva.

També vengué pel mateix objecte l'abvocat Fiscal de la Audiencia don Manuel Atañó, recentment destinat a Mallorca.

JUDICIAL.—S'és feta pública la noticia que'l Jutge especial que intervé en l'instrució del sumari del atentat contra una religiosa d'Inca, D. Antoni Bergali, ha dictat aute de processament i presó contra'l Metge D. Francesc Llabrés, poguient tenir llibertat baix la fiança de 5000 pessetes.

NOU JUTGE.—En el tren de les 9 és arribat amb sa Família el nou Jutge de Primera Instancia d'aquest partit D. Ignaci Lecea.

Sia Benvengut.

BANQUETE AL

CORONEL SR. CALERO

Con motivo de cumplir en el mes actual, la edad reglamentaria para pasar a situación de retirado el coronel del Regimiento Infantería de Inca n.º 62 D. Waldo Calero Idiarte, la oficialidad de este Cuerpo quiso testimoniarte la veneración y afecto que le profesan, obsequiándole con un banquete que tuvo lugar el 15 de los corrientes en la Fonda de España, a este fin se trasladaron a Inca los Jefes y oficiales del citado Regimiento que se hallan destacados en Palma y demás pueblos donde radican las cabezas de las Compañías de Reserva, y a las 14 del indicado día se reunieron en el vasto salón de dicho hotel, convertido en jardín, toda la oficialidad con objeto de rendir justo homenaje al que durante varios años había sido, más que su Coronel, un verdadero padre, celoso jefe, respetado y querido no solo de sus subordinados, sino de todos los inqueusos.

En larga hilera de mesas, adornadas con flores naturales y verde follaje, dispuestas en forma de T, tomaron asiento los comensales, sirviéndoles el espléndido menú que sigue: Puré, Paella a la Valenciana, Frito variado, Langosta al natural, Pavo trufé, Frutas, Dulces, Helados, Vinos, Tinto, Jerez, Rioja, Champagne, Café, Habanos y Licores.

La comisión organizadora del Banquete tuvo palabras de elogio para el dueño de tan acreditado hotel, D. Bartolomé Llompart, cuyo señor estuvo muy acertadísimo tanto en el condimento y servicio de los manjares como en el adorno de la mesa y local.

Al descorchar el Champagne, levantóse el obsequiado y con la mayor emoción expresó su gratitud hacia los que le tributaban tal distinción, coronando su hermosa y corta peroración, atronadores aplausos y vivas al Coronel.

Usaron luego la palabra el Sr. Teniente Coronel y el Comandante Sr. Rodríguez de Rivera siendo aplaudidos.

Imperecedora es la reputación que se ha conquistado el Sr. Calero en Inca, durante el tiempo que ha ejercido en esta Ciudad el cargo de (Coronel) Comandante militar, por su afabilidad, inteligencia, y dote de mando, que quedaron bien relevados en las maniobras generales celebradas en el mes de Mayo último en Son Servera por cuya conducta, moralidad, disciplina e instrucción de las tropas a su mando, mereció la felicitación del Excelentísimo Sr. Capitán General.

VITO.

Inca 17 de Septiembre de 1915.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	19'50	la costera.
Xexa	a	20'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	

PER CONEIXAMENT DE TOTS

Per evitar que sien cregudes certes notícies que s'escampen, mos veim precisats a recordar a nostros lectors, que ls Superiors eclesiàstics, obligats a mirar pel bon nom de les religioses i a llevar-les de perill, han dispost que ni les monges de Sant Vicens de Paül ni les monges Franciscanes, puguén servir als malalts visitats pel metge D. Francesc Llabrés.

Aquesta disposició no sols regeix per les comunidats religioses d'Inca sinó per les comunidats de tota Mallorca.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

A morta a Biniali D.ª María A. Fiol, després de rebuts els Sagraments i la Bendició apostòlica.

Rebien nostros amics, D. Josep Sampol i D.ª María Bennassar, nebot polític i cunyada respectivament de la difunta nostro pesabé.

Que Deu la tenga a la gloria.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unces al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores 30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lluvi. Una 25 cent.

Libreria del Carrer de la Murta.—Inca

COLEGIO ESPAÑOL

DE 1.ª Y 2.ª ENSEÑANZA
INTERNADO, SEMINIZERNADO, EXTERNADO

PROFESORADO COMPETENTE

FIDASE REGLAMENTO

Calle de Jaime Ferrer-5-1.º

PALMA DE MALLORCA

Máquinas de escribir FOX modes-24, de escritura visible.

La más fuerte y la que reúne mas ventajas de todas las máquinas de escribir. A quien nos

pruebe lo contrario le regalaremos una.

¡¡Ultima creación Norte Americana!!

Representante con deposito:

Vda. de JOSE F. CASTELLA

Plaza del Mercado, 17.—INCA.

BREVE

Cartilla Civico-Moral

POR EL

M. I. Sr. D. Nadal Garau y Estrany
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Mallorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Libreria La Bona Causa, Murta, 5. —Inca,

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.

Puños id, id. a 10 céntimos par.

Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca =Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**=Mayor 6, 8, 10=P. del Sol, 1 y 2,